

ZVEME VÁS NA UNIKÁTNÍ PUTOVNÍ VÝSTAVU

Bible

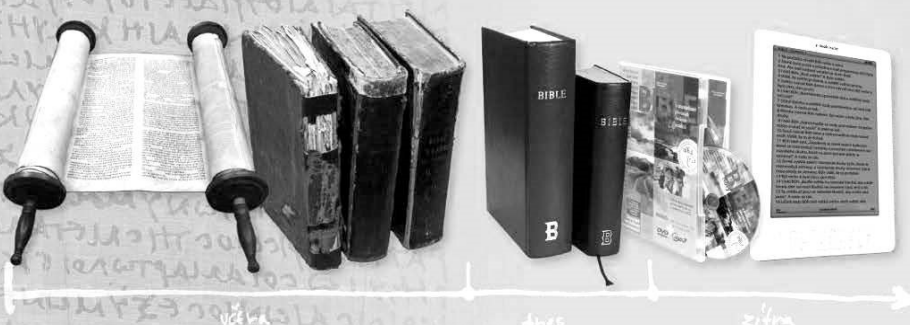
14u m
DOČASNÉ SLOUŽENÍ maranatha

včera, dnes a zítra

Bible – kniha knih, která:

- ✿ je o lásce, naději a jistotě
- ✿ dokáže povzbudit a posilnit
- ✿ odhaluje největší tajemství všech dob
- ✿ přibližuje historii i budoucnost
- ✿ nabízí východisko z těžkých životních situací
- ✿ poskytuje praktické a cenné rady pro plnohodnotný život
- ✿ je nejčtenější, nejprodávanejší a nejrozšířenější knihou na světě

- ✿ Historické české a zahraniční Bible (nejstarší z r. 1549 a 1556-7)
- ✿ Unikátní novodobé a nejnovější Bible v různých formátech a provedeních
- ✿ Bible pro děti, studijní, historické a doplňkové materiály, mapy, CD, DVD
- ✿ Přednášky a výklady
- ✿ Otázky, odpovědi, diskuse
- ✿ Ruční přepis Bible
- ✿ Soutěž a mnoho dalšího...

www.vystavabile.cz | www.smerovatvys.cz

Městská knihovna Cheb

2. - 12.12.2013

Partneři projektu: B ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST

Info-Bible.cz

Info-Vzdělávání.cz

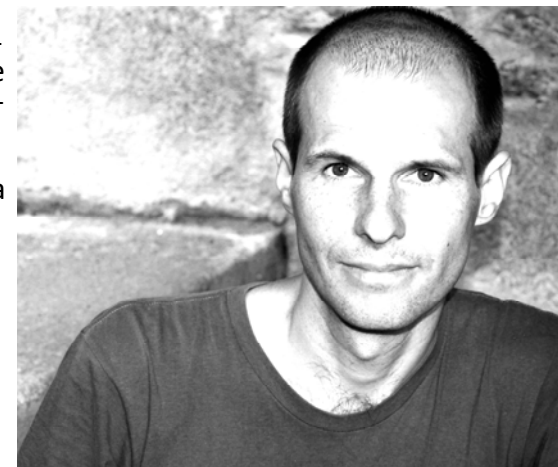
Hamri

COACOM PHARMATON

Velitel tanku a duchovní Pavel Smolka: Zde jsem, pošli mne

Mladý křesťanský pastor chebského sboru církve adventistů Pavel Smolka bude na slavnostním shromáždění 7.12. v centru Vinice v Mánesově ulici 7 v Chebu vysvěcen pro službu Bohu a lidem při křtech, Večeři Páně nebo oddávání na svatbách. Pavla Smolku přijedou ordinovat do služby duchovního předsedové Česko-Slovenské unie a Českého sdružení církve Mikuláš Pavlík a Pavel Zvolánek. Sobotní slavnost začíná pravidelnou bohoslužbou od 9.30 hodin, samotný akt vysvěcení je naplánován na 14. hodinu. Pavel Smolka působí v Chebu již sedm let. Do oblasti jeho působení patří také sbor v Tachově. Předtím rok pracoval jako biblický pracovník v Berouně a Příbrami a další rok v nástupní praxi v Karlových Varech.

Co tě přivedlo k takovému na dnešní poměry nevšednímu povolání?

Když jsem se setkal s Bohem, věděl jsem, že chci sloužit druhým lidem. Takže nejspíš touha po službě.

(Pokračování na straně 2)

Výstava Bible včera, dnes a zítra

Zveme vás na unikátní putovní výstavu Biblí, v prostorách Městské knihovny v Chebu (ul. Obrněné brigády 1). Historické tisky a mnohé překlady Bible a další zajímavosti zde jsou k vidění do 12. 12. 2013. Návštěvníci jsou po celou dobu konání výstavy zváni rovněž na doprovodný program -

v pátek 6. 12. od 18.15 h Jam session „Bible mění životy i dnes?“ na texty Starého a Nového zákona v podání Luke Tiehena a Jára Feneše, v pondělí 9.12. od 18.15 h beseda „Bible za mřížemi“ a ve středu 11.12. od 18.15 h večer s Davidem Loulou na téma Osobnosti českých dějin a Bible.

Měla na tvá rozhodnutí vliv také rodina?

To vůbec ne. Pocházím z vesnice, která je vzdálená 30 km od Olomouce, a moji rodiče mě k Bohu nikdy nevedli. Můj neslyšící otec v něj nevěřil a maminka, pokud si dobře pamatuji, chodila jen občas s tetou do evangelického kostela. Občas znamená tak pětkrát za celý můj život s rodiči. Doma se o víře nemluvalo nikdy. Prorokyně ale byla nejspíš moje prababička Bahounková. To byla jediná věřící v naší rodině. Když mi bylo kolem dvou let, říkala: „Ten chodí s rukama za prdel, ten bude farářem!“ A já nikdy jako malý kluk farářem být nechtěl. Prababičku jsem přesvědčoval, že žádný Bůh neexistuje, že i když se lítá do vesmíru, tak tam nikdo žádného Boha neviděl. Možná se za mne modlila, nevím.

Jak tedy vnímají tvé rozhodnutí rodiče dnes?

Myslím, že to nijak neřeší. Už skoro pět let žijí v Anglii a do Čech jezdí výjimečně. Maminka je dokonce nyní u Svědků Jehovových a táta zůstal nevěřící.

A co sourozenci?

To je podobné. Mám o dva roky mladší setru Jitku a k tomu další čtyři nevlastní sourozence, Nikolu, Marcelu, Káju a Dalibora. Moji rodiče adoptovali čtyři děti, když jsme já se sestrou už byli velcí a oni doma osaměli. Tenkrát si dali požadavek, že chtějí adoptovat dítě, které nikdo nechce. A místo jednoho dostali hned tři. Byli to sourozenci a nikdo nechtěl tolik dětí najednou. K nim ještě po čase

přibrali do party čtvrté dítě. Nerad bych ale zapomněl na vlastní sestru Moniku, která zemřela za nevyjasněných okolností v 11 letech. Byla o osm let mladší než já. Byl jsem tehdy na vojně.

Jaké byly ty okolnosti?

Měla zánět slepého střeva a po operaci přišly komplikace. Když si stěžovala na silné bolesti břicha, lékař rodičům tvrdil, že neslyšící děti to „hůř snášejí“. Když po několika dnech měla břicho na pohmat tvrdé a lékař rozhodl pro druhou operaci, bylo už pozdě. Osobně jsem přesvědčen, že za celou tragédií stojí zanedbání lékařské péče.

Jaká byla tvoje cesta k Bohu?

Jedním slovem bych řekl komplikovaná. Já jsem člověk, který má všechno své myšlení postavené na logice a argumentech. Seznámil jsem se v práci s věřícím adventistou, jehož odpovědi ty logiku měly. To jsem nechápal. Víra a logické uvažování jsem vždycky myslel, že nejde dohromady. Věřil jsem tomu, co jsem se učil ve škole, například evolučnímu původu života a člověka. Když jsem se do věcí pak ponořoval, začal jsem zjišťovat, že důkazy pro evoluci mají povážlivé trhliny. Přijetí Boha jsem se ale velmi bránil, protože kdyby Bůh náhodou byl, tak by měl právo mluvit mi do mého života. A o to jsem opravdu nestál. Takže jsem dlouho Bohu vzdoroval.

Kdy se to zlomilo?

Řekl bych, že tak nějak postupně, jak jsem Boha poznával, tak jsem

Program slavnostní bohoslužby při příležitosti ordinace kazatele Pavla Smolky

Sbor Církve adventistů s. d. v Chebu, Mánesově 7 v sobotu 7.12.2013

Dopoledne – 1. část (od 9:30)

Zpívané chvály (v sedě): P. Pitoňák

Píseň: Buď Bohu dík vzdán (č. 19)

Modlitba

Sobotní škola: B. Zámečník

Sbírka pro misijní potřeby

Píseň: Přijď k nám již Duchu pravdy (č. 87)

Modlitba

Přestávka

Dopoledne – 2. část (od 11:15)

Sborová oznámení

Píseň: Více než svět je Pán Ježíš (č. 50)

Modlitba

Sbírka pro sbor

Píseň: sbor Cheb

Příběh pro děti: P. Smolková

Hudební přednes: M. Lindtner

Kázání: M. Pavlík

Hudební přednes: sbor Cheb

Píseň: Čest, chvála Ti, Bože (č. 13)

Modlitba

Společný oběd

Odpoledne – ordinace kazatele Pavla Smolky (od 14:00)

Píseň: Dal jsi Pánu vše? (č. 200)

Modlitba

Píseň: Sbor Cheb

Představení P. Smolky:
P. Zvolánek

Hudební přednes: Sbor Cheb

Kázání: P. Čík

Hudební přednes: M. Lindtner

Pověření ke kazatelské službě:
P. Čík

Modlitba k vysvěcení: M. Pavlík a další kazatelé

Blahopřání (zástupci vedení unie, sdružení, sborů a další hosté)

Píseň: Sbor Cheb

Závěrečná píseň: Svou lásku Ti dávám (č. 253)

Modlitba

Bohoslužby každou sobotu

Srdečně zveme na naše setkání se společnými písněmi, modlitbami a slovem každou sobotu od 9:30 hodin v centru Vinice na adrese Cheb, Mánesova 7

Ted' jsme v Chebu, máme dva syny. Osmiletého Šimona a pětiletého Vojtu. Před několika dny jsem od toho mladšího dostal velké vyznamenání. Při návratu domů mě uvítal slovy: „Můj nejlepší kámoš přišel!“

Jak hodnotíš svoje sedmileté působení v Chebu?

Zažil jsem zde věci hezké i těžké. Jednou jsem dokonce jel vrátit služební průkaz, chtěl jsem všeho nechat. Přijel jsem do Prahy a řekl současnému předsedovi Českého sdružení sborů církve adventistů Pavlu Zvolánkovi, že mu jdu vrátit služební průkaz. Říkal jsem, že dál chci sloužit, ale už ne jako kazatel. Navrhl jsem, že půjdu třeba do afrického státu Sierra Leone dělat misionáře. Předseda na mě koukal a pak řekl: „Cheb je tvoje Sierra Leone.“ Oslovilo mě to a bral jsem jeho slova jako vzkaz od Pána Boha. Vrátil jsem se ke své práci v Chebu. Myslím, že není kumšt se sebrat a jít, ale sebrat se a zůstat, to je frajeřina. Dneska jsem rád, že jsem v Chebu zůstal. Kromě práce duchovního mě baví práce s dětmi a mládeží - vedu křesťanský skautský oddíl Pathfinder, navštěvuji odsouzené ve vězniciích, v Tachově chceme rozjet Klub zdraví...

Věnuješ se více zdravému životnímu stylu?

V letech 2008 – 2012 jsem byl vedoucím oddělení zdraví v Českém sdružení církve. Sami jsme jako rodina vegetariáni až vegani. Snažíme se žít ekologicky a šetrně vůči přírodě, jsme členy Českého svazu ochránců přírody. Kromě

zdraví se věnujeme i křesťanskému domovu. Jezdíme na manželská setkání, kde s manželkou přednášíme na různá témata týkající se společného života rodiny. Spolupracuji s humanitární organizací Adra. Také rád fotím. Nejšťastnější ale jsem, když můžu ráno a večer v rodinném kruhu otvírat Bibli.

Máš nějaké životní krédo?

Tak těch mám hned několik. Ale nejvíce používám dvě. První je verš z proroka Izaiáše 6,8: „Hle, zde jsem, pošli mne!“. Už nejsem manažer. Neplánuji budoucnost, jsem tady, jsem Bohu k dispozici pro pomoc lidem. Chci je povzbuzovat, potěšovat. Rád bych to dokazoval svými činy, ne slovy. Slova

nemají dnes hodnotu. Druhé krédo jsem si přivezl z Country Life. Na lednici zde byl velký červený nápis na žluté nálepce: Každý potřebuje Krista. Je úplně jedno, kde jsi, všude jsou lidé a všichni potřebují Ježíše.

Děkuji za milý rozhovor. Přeju ti, aby se ti dařilo všude, kam tě Bůh pošle vyprávět lidem dobrou zprávu o naději v Kristu.

Hana Kábrtová

se k němu více přibližoval. Jednoho dne jsem se probudil a zjistil jsem, že jsem věřící. Ne ve smyslu, že věřím, že Bůh existuje, ale že jsem ochoten podle toho, co Bůh říká, měnit svůj život. Poznal jsem ho jako někoho, kdo mě má rád, kdo mi přeje to nejlepší, kdo chce být se mnou.

Co jsi studoval po základní škole?

Vystudoval jsem gymnázium v Uničově. Po maturitě jsem byl odvelen na vojnu. Chtěl jsem jít na vysokou školu a studovat speciální pedagogiku, přál jsem si být díky svému otci učitelem neslyšících dětí. Ale nedostal jsem se, tak jsem o prázdninách pracoval v továrně jako řidič vysokozdvíženého vozíku a na podzim roku 1989 jsem narukoval na vojnu do poddůstojnické tankové školy Kežmarok. Asi měsíc po mém nástupu přišla pověstná sametová revoluce. Zažil jsem tyto napjaté chvíle jako velitel tanku v kasárnách, kde jsme měli připravené a ostrými nabitě tanky. Čekali jsme jen na rozkaz vyjet proti lidem. Ten ale díky Bohu nepřišel. Byli jsme samozřejmě na straně obyčejných lidí, ale generálové ne. Byla by to asi pořádná mela. Pár dní po vypuknutí převratu nám zakázali sledovat televizi, rádio,

noviny. Netušili jsme pořádně, co se děje. Myslím, že nám nechodila ani pošta. Po půl roce jsem byl převelen na rok k tankistům do Tábora a zbytek vojny jsem do-sloužil v Holýšově na Domažlicku. Díky revoluci jsem měl vojnu kratší o 4 měsíce.

Co jsi dělal potom, po vojně?

Od 17 let jsem žil mimo domov. Měl jsem přítelkyni, která pracovala ve spořitelně. Ve stejné budově bylo i oblastní ředitelství celnice, a tak se tam šla zeptat na místo pro mě. Vzali mě. Pracoval jsem nejdříve na poště na vyclívacím oddělení, kde jsem kontroloval balíky pomocí rentgenu. Odtud jsem byl přeložen na počítačové středisko na centrále a dělal jsem zástupce vedoucí referátu informatiky. Při

práci jsem se začal věnovat multi-level-marketingu, prodával jsem kosmetiku. V tomto prodeji se mi dařilo, tak jsem se mu začal věnovat naplno. Vystřídal jsem několik firem. Dal jsem této práci všechno – čas, energii, obětoval jsem i vztah a brzy jsem patřil mezi deset nejlepších prodejců republiky.

Jsi na to hrdý?

Vůbec ne. Když se dnes ohlížím

zpátky, tak vidím, že i když jsem procestoval svět, byl jsem napříklád v Thajsku, na Filípinách, v Brazílii, jezdil jsem v autě za milion, vydělával jsem šestimístné částky měsíčně, tak mi to za to nestálo. Žil jsem prázdný život, přesto jsem vydržel takto pracovat celých sedm let. Navzdory vši prázdnosti úspěchu mi tato životní etapa přinesla to nejcennější. V této době jsem poznal Boha.

Jak?

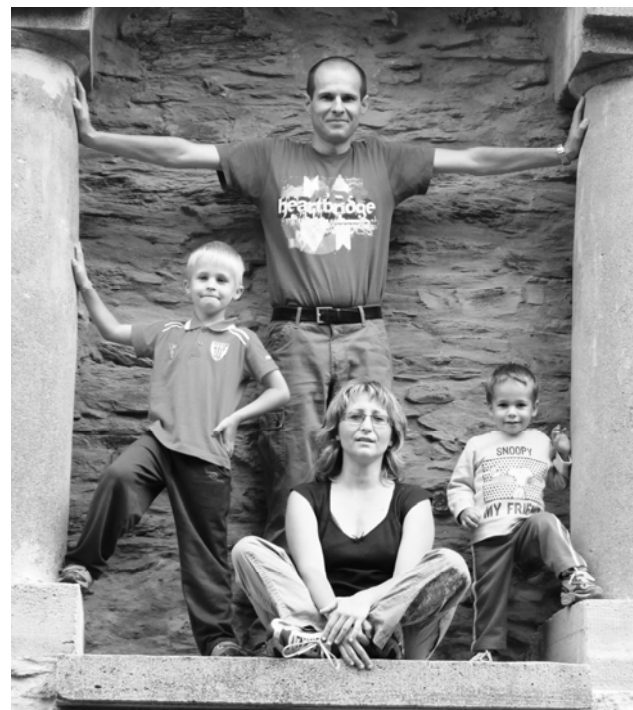
Všiml jsem si, že můj ještě úspěšnější kolega Jiří Zhoř žije jinak než ostatní lidé. Byl bohatý a přitom žil slušně. Například mu nadbíhalo spoustu děvčat, ale on je odmítal, protože byl ženatý. Nepil alkohol, některé věci nejedl. Pozoroval jsem ho a chtěl vědět, co za tím vězí. Řekl mi, že věří v Boha. Jirka byl adventista. Nedokázal jsem pochopit, jak v dnešní době, kdy se lítá do vesmíru, je někdo schopný věřit na nějaké báchorky o čertu, nebo Pánu Bohu. Požádal jsem ho, aby mi o své víře vyprávěl. Byl hodně vytížený, tak souhlasil s podmínkou, že takových zájemců dám dohromady víc. Nakonec nás bylo asi patnáct. Pronajali jsme si na víkend pension, kde nás Jirka seznámil se svým Bohem. Vysvětlil nám, čemu a proč věří. Takové setkání se konalo asi třikrát. Nejvíce mě oslovovala přesnost již splněných biblických proroctví. Jirkovy odpovědi měly logiku, strašně mě to dráždilo. Neměl na moje nekonečné otázky čas, a tak mě odkázal na jednoho staršího kazatele Jiřího Veselého z Brna. Jezdil jsem za ním každou středu až do Brna, přestože jsem bydlel nedaleko olomouckého

sboru. Rok mi trvalo, než jsem poprvé vyslovil slovo Bůh. Styděl jsem se už jen vyslovit slovo Bůh, natož připustit, že by mohl existovat. Časem se mi z neznámého Boha stal Bůh důvěrně známý, ten, kdo mě má rád, kdo mi přeje to nejlepší, kdo chce být se mnou. Pokřtěný jsem byl po několika letech v roce 2000 v Olomouci, kam jsem začal chodit do sboru. Křtil mě zmiňovaný bratr Veselý.

Jak na tebe působili věřící lidé?

Byli hodně milí a přátelští, tak jsem byl zpočátku velmi ostražitý. Přeci jenom jsem byl ze světa obchodu zvyklý na účelové jednání, tak jsem očekával, že ta jejich laskavost znamená, že mě chtějí získat nebo že budou po mně něco chtít. Jenže nic nechtěli. Po čase jsem uvěřil, že mě mají rádi, i když jsem si jejich lásku ničím nezasloužil. Tehdy se mi změnily priority v mém životě. Předtím jsem měl na prvním místě úspěch, něco dokázat, vydělat hodně peněz, užít života. Najednou pro mě tohle nemělo žádnou cenu. Měl jsem v sobě obrovskou touhu říct lidem, že je tady někdo, kdo je má rád. Rozhodl jsem se proto, že chci sloužit jako kazatel, farář, pastor, tak jsem se přihlásil na seminář církve adventistů. Chtěl jsem být jako bratr Veselý. Chtěl jsem lidem vyprávět o Bohu. Na seminář mě přijali, ačkoli se nás hlásilo o polovinu víc, než brali. A to jsem v té době ještě nebyl ani adventista.

Takže ze síťového marketingu jsi vstoupil rovnou na teologická studia?

Seminář jsem studoval dálkově, takže jsem musel pracovat. Koupili jsme si s přítelkyní franšizu na Mamma Snack (svačinka od maminky) a prodávali jsme pečivo. Měli jsme po Brně čtyři pekárničky, protože franšiza pro Olomouc už byla obsazená. Pak jsem z osobních důvodů vše převedl na přítelkyni a vrátil jsem se do Olomouce dělat ředitele marketingu v internetové společnosti. Nebavilo mě to, a tak jsem se modlil, aby mě Pán Bůh vedl tam, kde mě potřebuje. Po třídením půstu jsem vnímal jednoznačnou Boží odpověď, že se mám vrátit k rodičům na venkov. Vyklidil jsem byt v Olomouci a odjel na víkendovou konzultaci na teologickém semináři na Sázavu. Můj spolužák Aleš Doleček se mě zeptal, jestli nevím

o někom, kdo by mohl dělat vedoucího marketingu v Country Life, společnosti s ústředím na biofarmě v Nenačovicích, která se zabývá zdravou životosprávou. Jasně, že jsem věděl. Pracoval jsem a bydlel tam tři roky, dokud jsem nedokončil studia teologie. V této době jsem podobným Božím vedením také poznal svoji ženu Petru.

Také tam pracovala?

Prosil jsem Boha, aby mi sám vybral ženu. Petra bydlela v Jablonci nad Nisou, pracovala

v azylovém domě a přála si najít muže z Moravy. Já jsem si zase přál ženu z hor. Oběma se nám tato přání vyplnila. Napsal jsem jí na doporučení její kamarádky a začali jsme si dopisovat. Jsem za Petru moc vděčný, jsem šťastný, že jsem nehlédl jen podle sebe a vlastního uvážení, ale že jsem se plně spolehl na Boží doporučení. Myslím si, že Pán Bůh má pro lidi připravené ty nejlepší cesty, že stačí je jenom nekazit. Manželství je pro mě zásadní věc, není možné při nespokojenosti měnit partnera. S Petrou jsme si slíbili věrnost v dobrém i ve zlém. Příští rok uplyne deset let od naší svatby a s každým rokem manželství jsem za ni víc a víc vděčný. Po svatbě se za mnou přestěhovala do Nenačovic, dělala zde sekretářku řediteli.